

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.084/2022/8. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Komporday Nóra ügyvéd (cím) által képviselt Felperes (cím) felperesnek – a Dr. Bacsa Judit Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Bacsa Judit ügyvéd) által képviselt Alperes (cím) alperes ellen végrehajtói jogkörben okozott kár megfizetése iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 12.P.20.522/2021/19. számú ítélete ellen a felperes által 21. sorszám alatt benyújtott és 22. sorszám alatt kiegészített, az alperes által pedig 24. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását részben megváltoztatja, egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 307 500 (háromszázhetezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget, az államnak pedig – külön felhívásra – 2 500 000 (kétfélmillió-ötszáz ezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket. Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak – külön felhívásra – 8000 (nyolcezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] Adós (a továbbiakban: adós) 1999. július 21-én közjegyzői okiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozatot tett, amelyben elismerte, hogy Hitelezőtől (a továbbiakban: hitelező) átvett 10 000 000 forint kölcsönt, és vállalta, hogy azt – évi 22%-os ügyleti kamattal együtt – 2000. július 21-ig visszafizeti a hitelező részére azzal, hogy a késedelmi kamat a mindenkori jegybanki alapkamat kétszerese.

[2] A Nyíregyházi Városi Bíróság – a hitelező kérelmére – 2005. szeptember 13-án végrehajtási záradékkal látta el a közjegyzői okiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozatot, amelynek folytán alperes jogelődje önálló bírósági végrehajtó (a továbbiakban: alperes jogelődje) előtt 52.V.0379/2005. szám alatt indult végrehajtás. Ennek során az alperes jogelődje 2005. szeptember 26-án felhívta a hitelezőt arra, hogy 2005. október 30-ig fizessen meg 75 000 forint végrehajtási költségelőleget. Figyelmeztette, hogy amennyiben a felhívásnak határidőben nem tesz eleget, az eljárás a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 52. §-ának e) pontja alapján minden további értesítés nélkül szünetel, ha pedig a végrehajtási költségelőleget a szünetelés kezdő időpontjától számított egy éven belül sem fizeti be, a végrehajtás a Vht. 54. §-ának (2) bekezdése alapján megszűnik. A hitelező a felhívásnak nem tett eleget.

[3] Bár az adós 2005. október 14-én – részben elévülésre hivatkozva – pert indított a végrehajtás megszüntetése iránt, a keresetet a Nyíregyházi Városi Bíróság a 2005. december

9-én kelt 16.P.23.150/2005/8. számú ítéletével elutasította, amelyet a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság a 2006. február 23-én kelt 3.Pf.20.020/2006/4. számú ítéletével helybenhagyott. A határozatok indokolása szerint a hitelező követelése nem évült el, mert 2004. július 6-án írásban felszólította az adóst a teljesítésre, így a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 327. §-ának (1) bekezdése alapján megszakította az elévülést.

[4] Miután a hitelező többször is érdeklődött a végrehajtás állásáról, az alperes jogelődje 2007. augusztus 27-én ismét felhívta őt a végrehajtási költségelőleg megfizetésére, és újra tájékoztatást adott a felhívás elmulasztásának korábban közölt jogkövetkezményeiről. Ennek ellenére a hitelező a végrehajtási költségelőleg – újabb felhívás után – csak több mint egy évvel később: 2009. június 30. napján fizette meg az alperes jogelődje részére, amely ezt követően megkísérelte a tartozás behajtását, de megállapította, hogy az adósnak nincs végrehajtható vagyona.

[5] A hitelező 2015. április 24-én engedményezési szerződéssel átruházta az adóssal szemben fennálló követelését a ... Kft-re, amelyet többszöri engedményezést követően: 2017. május 29-én – kifejezetten bizonytalan követelésként, 4 300 000 forint ellenérték fejében – a felperes szerzett meg.

[6] Az alperes – jogutód végrehajtóként – 2018. március 12-én letiltást bocsátott ki az adós munkabérére, amelynek eredményeként az adós munkáltatója 2019 februárjától 2020 februárjáig havi 22 610 forintot, 2020 márciusától kezdődően pedig havi 24 871 forintot vont le az adós fizetéséből és utalt át az alperes számlájára. Egyéb lefoglalható vagyont az alperes nem talált.

[7] Az adós 2018-ban újabb pert indított a végrehajtás megszüntetése iránt, amelyet elsődlegesen elévülésre, másodlagosan pedig arra alapított, hogy a végrehajtás – a költségelőleg megfizetésének elmulasztása miatt – 2006. október 31-én megszűnt. A Nyíregyházi Járásbíróság a megismételt eljárás eredményeként 2021. január 21-én meghozott 12.P.22.301/2020/6. számú ítéletével a végrehajtást megszüntette, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az adósnak 550 000 forint perköltséget, az alperesnek 75 000 forint végrehajtási költséget, az államnak pedig 1 500 000 forint kereseti és 2 500 000 forint fellebbezési illetéket. A felperes fellebbezése folytán a Nyíregyházi Törvényszék a 2021. március 22-én kelt 4.Pf.20.180/2021/7. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet helybenhagyta, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az adósnak 100 000 forint másodfokú perköltséget. A határozatok indokolása szerint a végrehajtás a Vht. 54. §-ának (2) bekezdése alapján 2006. október 31-én minden további eljárási cselekmény nélkül megszűnt, így az nem folytatható. A végrehajtási jog elévülését csak akkor lehetett volna érdemben vizsgálni, ha a végrehajtás nem szűnt volna meg. Ebben az esetben – mivel a felperes csak az elévülés megszakadására hivatkozott – azt kellett volna megállapítani, hogy a 2006. október 31. után foganatosított végrehajtási cselekmények hatálytalanok voltak, így nem szakították meg az elévülést, ezért a végrehajtási jog elévült.

[8] Az alperes az adós munkabérére kiadott letiltást a végrehajtást megszüntető jogerős ítélet alapján 2021. április 19-én megszüntette, majd díjjegyzéket állított ki. A végrehajtás eredményeként 694 514 forint folyt be a végrehajtóhoz, amely kizárólag a végrehajtási költségeket fedezte.

[9] A felperes keresettel kérte a bíróságot, hogy kötelezze az alperest 88 398 170 forint kártérítés és járulékai megfizetésére. Arra hivatkozott, hogy a végrehajtást megszüntető jogerős ítélet szerint az alperes által foganatosított végrehajtás 2006. október 31-től 2021. március 22-ig törvénytelen volt, ezért az általa 2017-ben megvásárolt követelés végrehajtási joga elévült. Ebből eredően őt kár érte, hiszen elesett 10 000 000 forint tőke- és 70 477 039 forint kamatköveteléstől, a végrehajtást megszüntető jogerős ítélet alapján meg kell fizetnie

összesen 4 000 000 forint eljárási illetéket és 650 000 forint perköltséget, végül neki kell viselnie a végrehajtási perben őt képviselő ügyvéd díját, amely 3 271 131 forint volt. Ez a kár a Nyíregyházi Törvényszék 4.Pf.20.180/2021/7. számú ítéletének meghozatalával következett be, mert ekkor vált bizonyossá, hogy a tőke- és kamatkövetelés nem hajtható be, továbbá ekkor merültek fel a peres eljárással kapcsolatos költségek is.

[10] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Elévülési kifogást terjesztett elő, amelyben előadta, hogy a felperes kártérítési követelése akkor vált esedékessé, amikor az adós elleni követelés elévült, ez pedig – a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság ezzel ellentétes jogerős ítéletétől függetlenül – már a végrehajtási záradék kiállítása előtt bekövetkezett, a végrehajtható okiraton alapuló követelés elévülését ugyanis csak a végrehajtási cselekmények szakíthatták meg, az írásbeli felszólításnak tehát ilyen joghatása nem volt. Arra az esetre, ha a bíróság ezzel az érveléssel nem értene egyet, arra hivatkozott, hogy a végrehajtást megszüntető jogerős ítélet szerint a végrehajtás 2006. október 31-ig volt törvényes, ezért az adós elleni követelés 2011. október 31-én évült el, a felperes kártérítési követelésének elévülése tehát az ettől számított 5 év elteltével: 2016. október 31-én következett be. Érvelése szerint a felperes nem merítette ki a rendelkezésére álló rendes jogorvoslatokat, mert nem nyújtott be végrehajtási kifogást. Az esetleges kárt a felperes egyik jogelődje: a hitelező okozta azzal, hogy nem fizette be a végrehajtási költségelőleget, továbbá a felperes maga is közrehatott a kár bekövetkezésében azzal, hogy nem indított újabb végrehajtást az adós elleni követelés behajtása érdekében. A felperest nem érte kár, mert az adós elleni követelés nem volt behajtható, a végrehajtási perből eredő fizetési kötelezettségek teljesítését pedig a felperes nem igazolta, továbbá azokat el is kerülhette volna, ha a végrehajtási perben elismeri a nyilvánvalóan megalapozott keresetet.

[11] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 2 540 000 forint perköltséget, az államnak pedig – külön felhívásra – 1 500 000 forint feljegyzett kereseti illetéket.

[12] A határozatát azzal indokolta, hogy a felperes követelése nem évült el. Az egyik kártérítési igénye abból eredt, hogy az alperes mulasztása miatt az általa 2017. május 29. napján megszerzett követelést nem tudta behajtani. Ez a kár legkorábban akkor következhetett be, amikor az engedményezési szerződést megkötötte, a keresetét pedig ettől az időponttól számítva 5 éven belül előterjesztette. A másik kártérítési igénye a végrehajtási perrel felmerült költségeinek megtérítésére irányult, amely szintén nem évült el, mert ez a kára akkor fog bekövetkezni, amikor az adósnak megítélt perköltséget, a saját jogi képviselőjének a munkadíját és az államnak járó illetéket megfizeti.

[13] A felperes közhatalom gyakorlásával okozott kár megtérítését kérte, amelynek a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:549. §-ának (2) bekezdésében írt különös jogszabályi feltételei fennálltak, hiszen az alperes a sérelmezett magatartását közhatalom gyakorlásával összefüggésben fejtette ki és a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható. Ennek oka az, hogy a felperes nem volt jogosult végrehajtási kifogás előterjesztésére, mert azt a Vht. 217. §-ának (2) bekezdése alapján a végrehajtó sérelmezett intézkedésétől számított 15 napon belül kellett volna benyújtani, a kereset tárgyát képező végrehajtói intézkedés pedig jóval azt megelőzően történt, hogy a felperes a követelést megszerezte.

[14] A Ptk. 6:519. §-ában foglalt általános kártérítési feltételek közül a felperes igazolta az alperes jogelődjének jogellenes és felróható magatartását, amely abból eredt, hogy a végrehajtási eljárás szünetelés folytán történő megszűnését követően még két alkalommal felhívta a hitelezőt a végrehajtási költség megelőlegezésére, ezzel pedig azt a benyomást keltette, hogy a végrehajtási eljárás nem szűnt meg, hanem a költségek megelőlegezését követően szabályszerűen folytatódhat. Függetlenül attól, hogy a hitelező jogi képviselővel járt

el és tájékoztatást kapott a mulasztásának jogkövetkezményeiről, az alperes részéről az elvárható magatartás az lett volna, ha értesíti a végrehajtás állásáról érdeklődő hitelezőt a végrehajtási eljárás megszűnéséről, mert ekkor még lehetősége lett volna ismételt kezdeményezni a végrehajtást. Az alperes magatartásának vétkességét nem befolyásolja az a körülmény, hogy a hitelező a jogkövetkezményről történő tájékoztatás ellenére nem előlegezte meg a végrehajtási költséget, a felróhatóság ugyanis épp abból eredt, hogy a mulasztás jogkövetkezményének alkalmazása helyett folytatta a végrehajtást, amelynek következtében a hitelező alappal feltételezte, hogy ez a jogkövetkezmény nem következett be és a végrehajtás szabályszerűen folytatódik. Emellett a felperes a kárigényét nem a végrehajtás megszűnésére, hanem arra alapította, hogy emiatt 2017-ben – tudtán kívül – végrehajthatatlan követelést szerzett meg, márpedig ezt kizárólag az alperes magatartása idézte elő, azt a hitelező korábbi mulasztása semmilyen módon nem befolyásolta.

[15] Azt ugyanakkor a felperes nem bizonyította, hogy az alperes jogellenes és felróható magatartásával okozati összefüggésben kár érte őt. A kára ugyanis nem az az összeg, amelyet a végrehajtó behajtandó követelésként nyilvántartott, hanem az, amit szabályszerű végrehajtás esetén az adóstól behajthatott volna, csökkentve a követelésre fordított költségeivel. Arra vonatkozóan azonban nem terjesztett elő bizonyítékot vagy bizonyítási indítványt, hogy az egyébként kifejezetten bizonytalanként megvásárolt követelést teljes egészében be tudta volna hajtani az adóstól. Épp ellenkezőleg: az a körülmény, hogy a végrehajtással eltelt több mint 15 év alatt sem a tőke-, sem a kamatkövetelésből nem sikerült semmit behajtani, azt támasztja alá, hogy a végrehajtási eljárás lényegében eredménytelen lett volna. A felperes végrehajtás megszüntetése iránti perben keletkezett költségei pedig nincsenek közvetlen okozati összefüggésben az alperes magatartásával, mert a jogi képviselővel eljáró felperes maga döntött úgy, hogy érdemi védekezést, majd fellebbezést terjeszt elő a végrehajtási per során, így az ezzel kapcsolatos költségeikért az alperes nem felel.

[16] Nem találta alaposnak az alperes azon érvelését, hogy az okozati összefüggés azért hiányzik, mert az adós elleni követelés a végrehajtási záradék kiállítása előtt elévült, az e körben született jogerős ítéletet ugyanis a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 229. §-ának (1) bekezdése alapján a felek nem teheték vitássá.

[17] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. §-ának (1) bekezdése és 102. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes felperest az alperes jogi képviselői munkadíjból álló perköltsége és a feljegyzett kereseti illeték megfizetésére.

[18] A felperes a fellebbezésében arra kérte az ítéltáblát, hogy a kereset szerint változtassa meg az elsőfokú bíróság ítéletét.

[19] Nem értett egyet az elsőfokú bíróság azon érvelésével, amely szerint kárként nem a végrehajtó által nyilvántartott követelést, hanem csak azt az összeget lehet figyelembe venni, amelyet szabályszerű végrehajtás esetén az adóstól behajthatott volna. Ebből ugyanis az következik, hogy végső soron a károkozó végrehajtó képességeitől és alkalmasságától függ a kár mértéke, amely téves álláspont, azt az elsőfokú bíróság nem is tudta alátámasztani sem jogszabállyal, sem pedig bírói gyakorlattal. Ilyen alapon az alperest sohasem lehetne kártérítésre kötelezni, mert a felperes csak jogszerű végrehajtás útján tudja behajtani a követelését, ha tehát jogszerű végrehajtás nem foganatosítható, akkor nem lehet igazolni, hogy a követelés az adóstól behajtható lett volna. A végrehajtás során az alperes maga sem tett különbséget az adóstól behajtandó és behajtható összegek között, hiszen a jutalékát és a költségeit a teljes követelés alapulvételével határozta meg.

[20] Téves az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontja is, hogy a végrehajtás megszüntetési perben felmerült költségek azért nincsenek okozati összefüggésben az alperes jogellenes és

felróható magatartásával, mert el kellett volna ismernie az adós keresetét. Mindezt ugyanis kizárta az a tény, hogy az alperes a 2018-ban indult végrehajtási per alatt is foganatósított végrehajtási cselekményeket, ezek a cselekmények pedig – az elsőfokú ítélet szerint is – azt a látszatot keltették, mintha a végrehajtás szabályszerű lenne. A végrehajtás megszüntetése iránti keresetet azért sem ismerhette el, mert eleget kellett tennie a kárenyhítési kötelezettségének és ki kellett mérítenie a rendelkezésére álló rendes jogorvoslatokat. Nem lehet figyelmen kívül hagyni azt sem, hogy a végrehajtási perben elsőként meghozott elsőfokú ítélettel szemben a fellebbezése eredményes volt, emiatt került sor az elsőfokú eljárás megismétlésére.

[21] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság teljes mértékben pervesztesnek minősítette őt annak ellenére, hogy megállapította az alperes magatartásának felróhatóságát. Nem értékelte azt sem, hogy a jogainak érvényesítése során már eddig is 8 690 000 forint megfizetésére kötelezték őt. Érvelése szerint a kárt közokirattal igazolta, mert az adóssal szemben fennálló követelését a végrehajtási eljárás iratai, a végrehajtási perrel felmerült kiadásait pedig ez utóbbi per iratai bizonyítják.

[22] A fellebbezésének kiegészítésében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Ptk. 6:522. §-ának (1) bekezdését és 6:531. §-át, mert teljes kártérítést kellett volna megítélnie akkor is, ha a kár mértéke nem állapítható meg. Eerre szolgál az általános kártérítés jogintézménye, amelyet azért kellett volna alkalmaznia, mert lehetetlen bizonyítani, hogy az adóstól be lehetett volna-e hajtani a követelést, hiszen nem lehet tudni, hogy a jövőben lesz-e pozitív változás az adós vagyoni és jövedelmi viszonyaiban, ha pedig lesz, akkor mikor és milyen mértékben. Utalt arra is, hogy a követelés nem volt teljesen behajthatatlan, mert a végrehajtás során volt megtérülés, az pedig, hogy egy végrehajtás meddig húzódik, nem a végrehajtást kérőn, hanem a végrehajtón múlik.

[23] Az alperes fellebbezése arra irányult, hogy az ítéltábla – az általa sérelmezett körben – változtassa meg az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását.

[24] Mindenekelőtt azt kérte, hogy az ítéltábla állapítsa meg, hogy a felperes nem igazolta azt a tényállítást, amely szerint az alperes jogellenes magatartása miatt az adós elleni követelés végrehajtási joga elévült. Ezt a kérdést az elsőfokú bíróság érdemben nem is vizsgálta meg, hanem a felperes állításai és a végrehajtást megszüntető jogerős ítélet alapján döntött. Valójában azonban a végrehajtás megszüntetési perben eljár bíróságok a végrehajtást kizárólag azért szüntették meg, mert az egy év szünetelés után megszűnt. Utaltak rá, hogy az elévülést csak akkor lehet vizsgálni, ha a felperes új végrehajtást indít, az adós pedig – elévülésre hivatkozással – keresetet terjeszt elő annak megszüntetése iránt. Minden ezzel kapcsolatos érvelésük tehát csupán hipotetikus volt, amelyet az elsőfokú bíróság a szövegkörnyezetből kiragadva, tévesen értelmezett. Így a felperes nem volt elzárva attól, hogy új végrehajtást kezdeményezzen az adós ellen, továbbá egy elévülésre alapított esetleges végrehajtási perben az elévülés nyugvására hivatkozzon. Emiatt a felperes nem igazolta, hogy az adós elleni követelése elévült, így ebből eredően nem érhetette őt kár.

[25] Arra az esetre, ha az előbbi érvelése nem fogna helyt, arra kérte az ítéltáblát, hogy mellőzze az elsőfokú bíróság ítéletéből azt az okfejtést, amely szerint a felperes kára leghamarabb akkor következhetett be, amikor 2017. május 29-én megkötötte az engedményezési szerződést, így a követelése nem évült el. A felperest ugyanis akkor érte kár, amikor az adós elleni követelése 2011. október 31-én elévült, e követelését tehát az alperessel szemben – akár a felperes, akár a jogelődei – csak az ettől számított 5 éven belül érvényesíthették volna, amelyet nem tettek meg. Ezért ez a követelés 2016. október 31-én elévült, különös tekintettel arra is, hogy a felperes nem hivatkozott az elévülés nyugvására annak ellenére, hogy az elsőfokú bíróság erre kifejezetten felhívta a figyelmét.

[26] Kérte annak megállapítását is, hogy a felperes és jogelődjei nem merítették ki a Vht. 217. §-ában foglalt rendes jogorvoslati jogukat. Álláspontja szerint nem helytálló az elsőfokú bíróság azon érvelése, amely szerint a felperesnek nem volt lehetősége végrehajtási kifogás benyújtására. A jogelődeknek ugyanis volt, ez pedig a felperes terhére esik, aki – engedményesként – az engedményező helyébe lépett, ezért úgy kell tekinteni, mintha ezt a mulasztást ő követte volna el. Ezzel ellentétes értelmezés esetén az engedményes olyan jogokat érvényesíthetne, amelytől az engedményező már elesett, ez pedig nem fogadható el. Az elsőfokú bíróság az alperes esetében teljesen eltérő módon járt el, mert a jogelődje által elkövetett jogsértésért őt vonta felelősségre.

[27] A fellebbezése kiterjedt arra is, hogy az ítéltábla módosítsa az elsőfokú ítélet indokolása [21] pontjának 8. mondatát akként, hogy nem az alperes, hanem a jogelődje járt el felróhatóan akkor, amikor a végrehajtás megszűnése után kétszer is felhívta a hitelezőt a költségek megelőlegezésére.

[28] Kérte, hogy az ítéltábla mellőzze az elsőfokú ítélet indokolása [22] pontjának utolsó mondatát, amely szerint a felperes kárának bekövetkezését a hitelező korábbi mulasztása nem befolyásolta, valójában ugyanis a kárelhárítási kötelezettségeik elmulasztásával mind a felperes, mind pedig a jogelődje: a hitelező közrehatottak a kárban. Ennek oka az, hogy a kárhoz vezető okfolyamatot a hitelező indította el azzal, hogy a végrehajtási költségelőleget határidőben nem fizette be, hiszen ez vezetett a végrehajtás szüneteléséhez, majd megszűnéséhez. Kettős mércét alkalmazott az elsőfokú bíróság, mert a felperes jogelődjének: a hitelezőnek a magatartását nem értékelte a felperes terhén, és az alperes jogelődjét tekintette a kár egyetlen okozójának. Figyelmén kívül hagyta továbbá, hogy a felperes is megsértette a kárelhárítási kötelezettségét akkor, amikor meg sem kísérelte az adós elleni követelését új végrehajtási kérelem útján érvényesíteni.

[29] A felperes fellebbezési ellenkérelme arra irányult, hogy az ítéltábla hagyja helyben az elsőfokú ítéletnek az alperes által fellebbezett részét. Álláspontja szerint a kárát nem az időmúlás, hanem az alperes jogszerűtlen végrehajtási cselekményei okozták, amelyek 2016. október 31. után is folytatódtak, és kizárták azt, hogy az adós elleni követelését jogszerű végrehajtásban érvényesíthesse. Az alperes azon érvelése, hogy a kártérítési igénye egyetlen időpontban évült el, azért is téves, mert a végrehajtás megszüntetési perrel kapcsolatos kára szintén 2016. október 31. után következett be. A kárhoz vezető okfolyamatot nem a hitelező indította el, a végrehajtást ugyanis nem a végrehajtást kérő, hanem a végrehajtó foganatosítja, aki köteles a saját eljárásának jogszerűségét folyamatosan ellenőrizni. Ennek a kötelezettségének az alperes nem tett eleget. Épp ellenkezőleg: amikor azt állítja, hogy 2019. június 6. után bárki felismerhette a végrehajtás jogtalanságát, valójában elismeri, hogy szándékosan okozott kárt a felperesnek, hiszen a végrehajtási cselekményeket csak 2021. április 19-én szüntette be. Ilyen körülmények között a felperes nem tehetett mást, minthogy a végrehajtási perben érdemi védekezést terjeszt elő. Amennyiben ezt elmulasztotta volna, az alperes arra hivatkozna, hogy nem merítette ki a rendes jogorvoslatot. A kára akkor következett be, amikor a végrehajtást jogerős ítélettel megszüntették, ennek összegét pedig a csatolt közokiratok igazolják.

[30] Az alperes fellebbezési ellenkérelme arra irányult, hogy az ítéltábla hagyja helyben az elsőfokú ítéletnek a felperes által fellebbezett részét. Ebben a körben egyetértett az elsőfokú bíróság által kifejtett indokolással, amelyet azzal egészített ki, hogy mindaddig köteles volt a végrehajtási cselekményeket foganatosítani, amíg a bíróság a végrehajtást meg nem szüntette. A felperes által hivatkozott végrehajtási bevételi bizonylat nem igazolja a felperes kárának mértékét. Az csupán azt a díjat tartalmazza, amelyre a végrehajtó a követelés teljes behajtása esetén tarthatna igényt. Az, hogy a végrehajtás eredményes lesz-e, nem a végrehajtó képességeitől vagy alkalmasságától, hanem az adós teljesítési képességétől függ, amelyre az

alperesnek nincs ráhatása. A befolyt összegekből az elsők között kell kielégíteni a végrehajtást kérő költségeit, a végrehajtó munkadíja csak ezen kiadások megtérülése után elégíthető ki. A végrehajtás során nem lehet különbséget tenni behajtandó és behajtható követelés között, azonban kártérítésként csak a követelés azon részét lehet megítélni, amely egyébként behajtható lett volna, az ezzel ellentétes érvelés a káronszerzés tilalmába ütközik. A végrehajtási perrel felmerült költségekből eredő kárigény az elsőfokú bíróság által kifejtett okok mellett azért sem alapos, mert a felperes nem igazolta e kiadások tényleges megfizetését, sőt: a saját ügyvédi képviselétével felmerült tartozás tényét sem bizonyította. Érvelése szerint a felperes általános kártérítésre nem hivatkozhat, ez ugyanis olyan keresetváltoztatás, amely a Pp. 373. §-ának (1) bekezdésébe ütközik. Az erre alapított érvelés ugyanakkor érdemben sem alapos, mert általános kártérítést csak akkor lehet követelni, ha a kár bekövetkezése bizonyított, a mértéke viszont nem határozható meg. Jelen esetben azonban a felperes azt sem igazolta, hogy a kára bekövetkezett, épp ellenkezőleg: a rendelkezésre álló adatokból az következik, hogy az adóssal szembeni követelése nem volt behajtható. Az pedig, hogy az adós vagyoni helyzetében váratlanul kedvező fordulat következzen be, csupán feltételezés, amelyből nem lehet arra következtetni, hogy a kár teljes bizonyossággal bekövetkezett vagy be fog következni.

[31] Az ítéltábla mindenekelőtt rögzítette, hogy a kereset elbírálására nem a Ptk., hanem az 1959. évi Ptk. rendelkezéseit kellett alkalmazni. A felperes ugyanis azért követelt kártérítést az alperestől, mert a jogelődje nem állapította meg, hogy a végrehajtás 2006. október 31-én megszűnt, hanem azt 2006. október 31-től 2021. április 19-ig jogalap nélkül fogatosította. Mindez olyan folyamatos károkozó magatartásnak minősült, amely már a Ptk. hatályba lépése előtt megkezdődött, így az erre alapított szerződésen kívüli kártérítési keresetet a Ptk. hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (a továbbiakban: Ptké.) 54. §-a értelmében nem a Ptk., hanem az 1959. évi Ptk. alapján kellett elbírálni. Ennek ellenére a felperes a keresetét nem az 1959. évi Ptk., hanem a Ptk. alapján terjesztette elő, amelyet az elsőfokú bíróság nem észlelt, hanem – az alperes 3. sorszámú ellenkérelmét is figyelmen kívül hagyva – a keresetet a Ptk. alapján bírálta el. Mindez a hiba azonban anyagi pervezetési cselekmények és a kereset megváltoztatása nélkül orvosolható volt a másodfokú eljárásban a helyes, az 1959. évi Ptk. szabályainak felhívásával és alkalmazásával. A perrel érintett körben ugyanis nem volt lényegi különbség az 1959. évi Ptk. és a Ptk. szabályozása között, az érdemi döntéshez szükséges adatok pedig a rendelkezésre álltak. Az alkalmazandó jogszabály téves megjelölése ellenére ezért érdemben elbírálható volt a kereset. Egyetértve a BH2020. 273 számon közzétett eseti döntés indokolásával, a Pp. 170. §-a (2) bekezdésének b) pontja szerint a keresetlevélben meghatározandó jogalap – figyelemmel a Pp. Preambulumában meghatározott, a magánjogi jogvitának a tisztességes eljárás elvén rendezése és az anyagi jogok hatékony érvényre juttatása jogalkotói céljára – nem követeli meg a konkrét jogszabályhely feltüntetését, elegendő a jogszabályi rendelkezés tartalmának a meghatározása. A felperes az érvényesíteni kívánt jogához megjelölte és tartalmában félreérthetetlenül hivatkozta is az alanyi jogát megalapozó jogszabályi rendelkezéseket, csak a konkrét jogszabályhelyeket tévesen adta elő. Mivel azonban a helyesen alkalmazandó jogszabályhelyek a per elbírálása szempontjából ugyanazokat a tartalmi elemeket foglalják magukban, így értelemszerűen a védekezés tartalma, ebből következően a perfelvételi nyilatkozatok és a lefolytatott bizonyítás sem változhat; a polgárok szolgálatát biztosító, a közjónak és a józan észnek megfelelő jogalkalmazás eszméjéből pedig az következik, hogy ha elégséges az alanyi jogot közvetlenül keletkeztető tényeket meghatározó és annak alapján az igény támasztására feljogosító jogszabályi rendelkezések tartalmi hivatkozása, úgy pusztán az alkalmazandó jogszabály téves megjelölése az érdemi döntésben a helyes – a jelen ügyben az 1959. évi Ptk. a kártérítés általános szabályait meghatározó 339. §-ának (1) bekezdése,

valamint a közigazgatási (államigazgatási) jogban okozott kárért való felelősség speciális szabályait rendező 349. §-ának (1) bekezdése –, azonos tartalmú jogszabályhelyek felhívásával teljes mértékben korrigálható.

[32] A felperes fellebbezését teljesen, az alperes fellebbezését pedig túlnyomórészt alaptalannak találta az ítéltábla a következők szerint:

[33] Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita eldöntéséhez szükséges mértékben feltárta, és azt a bizonyítékok logikus és okszerű mérlegelése alapján, túlnyomórészt helyesen állapította meg. Azt az ítéltábla csupán annyiban pontosítja, hogy az elsőfokú ítélet indoklásának [21] pontjával ellentétben nem az alperes, hanem a jogelődje volt az, aki – felróható módon eljárva – a végrehajtás megszűnése után kétszer is felhívta a hitelezőt a végrehajtási költségek megelőlegezésére, e tekintetben tehát az alperes fellebbezése alapos volt. Egyebekben azonban egyik fellebbezés sem foghatott helyt, mert az így pontosított tényállás alapján az elsőfokú bíróság helyes érdemi döntést hozott, amelynek indokaival az ítéltábla is egyetért.

[34] Az alperes fellebbezésének tükrében kiemeli, hogy a felperes azért terjesztett elő kártérítési keresetet az alperessel szemben, mert állította, hogy az alperes és jogelődje jogellenes és felróható magatartása miatt 2017. május 29-én egy elévült, azaz végrehajtásra alkalmatlan követelést vásárolt meg. E tényállítások közül a másodfokú eljárás során már nem képezte vita tárgyát az, hogy az alperes jogelődje jogellenesen és felróhatóan járt el akkor, amikor a végrehajtási eljárás szünetelés folytán történő megszűnését követően még két alkalommal is felhívta a hitelezőt a végrehajtási költség megelőlegezésére. Azt azonban az alperes – az elsődleges fellebbezési kérelmében – már vitássá tette, hogy az adós elleni követelés 2017. május 29. előtt elévült, azt állította ugyanis, hogy a felperes az elévülés tényét nem igazolta.

[35] Ezzel az érveléssel az ítéltábla nem értett egyet. Kétségtelen, hogy az előzményi végrehajtási perben eljáró bíróságok nem a végrehajtási jog elévülése, hanem a végrehajtás egy év szünetelés után történt megszűnése miatt szüntették meg a végrehajtást, így ez az a tényállás és jogi okfejtés, amely a döntésükhöz fűződő anyagi jogerő folytán a továbbiakban nem tehető vitássá (BH2002.235.I.). Bár az e körben született első- és másodfokú ítéletek valóban tartalmaztak fejtegetéseket az elévüléssel kapcsolatban is, e határozatok helyes értelmezése szerint a jogerős döntés nem ezen, hanem a végrehajtás szünetelés folytán történt megszűnésén alapul, az elévüléssel kapcsolatos hipotetikus érveléshez tehát nem fűződik anyagi jogerő. Mindez azt jelenti, hogy a végrehajtást megszüntető jogerős ítélet valóban nem akadályozhatta meg a felperest abban, hogy újabb végrehajtást indítson az adós ellen, továbbá nem igazolta az adós elleni követelés elévülését sem.

[36] Ennek ellenére nem volt elvárható a felperestől az, hogy a követelését újabb végrehajtás útján érvényesítse az adóssal szemben. Alappal számíthatott ugyanis arra, hogy ez esetben az adós pert fog indítani vele szemben a végrehajtás elévülésre tekintettel történő megszüntetése iránt. Ebben a perben pedig a felperes nem hivatkozhatott volna arra, hogy az elévülés – a jogtalanul foganatosított végrehajtási cselekmények miatt – 2006. október 31-től 2021. március 22-ig nyugodott. Ennek oka az, hogy az 1959. évi Ptk. 326. §-ának (1) bekezdése értelmében az elévülés nyugvására csak olyan ok vezethet, amely a jogosultat önhibáján kívül akadályozta vagy korlátozta a követelés érvényesítésében. Jelen esetben azonban a hitelező önhibája fennáll, mert a végrehajtási költségelőleg határidőben történő befizetésének elmulasztásával ő maga is közrehatott abban, hogy a végrehajtás 2006. október 31-én megszűnt, így az ezt követően foganatosított végrehajtási cselekmények jogtalanokká váltak. Mivel pedig a felperes az adóssal szembeni követelését engedményezés útján szerezte meg, az engedményező helyébe lépett (1959. évi Ptk. 329. §-ának (1) bekezdése), így érvényesíteni lehetett vele szemben azokat a kifogásokat, amelyek az engedményezővel szemben is fennálltak (Ptk. 329. §-ának (3) bekezdése). Ezért az adós a felperessel szemben is alappal

hivatkozott volna arra, hogy az egyik jogelődjének: a hitelezőnek az önhibája miatt az elévülés nem nyugodott, így a követelés az utolsó jogszerű végrehajtási cselekménytől, vagyis legkésőbb 2006. október 31-től számított 5 év elteltével elévült, azt tehát a felperes által kötött engedményezési szerződés létrejöttekor: 2017. május 29-én állami kényszer útján már nem lehetett érvényesíteni (Vht. 57. §, 1959. évi Ptk. 325. §-ának (1) bekezdése).

[37] E gondolatmenetből egyértelműen levezethető, hogy az alperesnek nemcsak az a fellebbezési érvelése volt alaptalan, amely szerint a felperes a per során nem igazolta, hogy az adós elleni követelése elévült, hanem az is, amelyben arra hivatkozott, hogy a felperes neki felróhatóan közrehatott az őt ért kárban azzal, hogy nem indított új végrehajtást az adós ellen. Mindez ugyanis a kifejtett okok miatt nem volt elvárható a felperestől, hiszen az adós elévülésre alapított végrehajtás megszüntetése iránti keresetével szemben eredményesen nem védekezhetett volna.

[38] Nem foghatott helyt az alperes azon fellebbezési hivatkozása sem, amely szerint a felperes kártérítési igénye 2016. október 31-én elévült. Ennek oka az, hogy a felperes a kártérítési követelését – az adós elleni követeléstől eltérően – nem engedményezés útján szerezte meg, azt tehát nem származékos jogszerzőként, hanem a kárigény eredeti jogosultjaként érvényesíthette az alperessel szemben, ezért ezen igény tekintetében a felperesnek nincsenek jogelődei. Nem minősült ilyen jogelődnak az az engedményező sem, amelytől a felperes 2017. május 29-én megszerezte az adós elleni követelést. Épp ellenkezőleg: azt a kárt, amely a felperest az állami kényszer útján nem érvényesíthető követelés megszerzésével okozati összefüggésben érte, valójában az engedményező, azaz a kontraktuális károkozó, és a követelés elévülését ténylegesen előidéző személyek, azaz a deliktuális károkozók közösen okozták. Erre a jogi helyzetre a Kúria EBH2018.P.1. szám alatt közzétett polgári elvi határozata és az ennek nyomán kialakult bírói gyakorlat (pl.: Kúria Pfv.VI.21.170/2017/4., Gfv.VII.30.528/2018/7.) azt az iránymutatást adta, hogy ilyen esetben a kontraktuális és a deliktuális károkozókkal szembeni kárigény – a többiek közös károkozására irányadó szabályok alapján – akár egyszerre, akár külön-külön is érvényesíthető, hiszen a károkozók felelőssége a károsulttal szemben egyetemleges (1959. évi Ptk. 344. §-ának (1) bekezdése). Mindez azt jelenti, hogy az engedményező és az adós elleni követelés engedményezési láncának korábbi tagjai, így végső soron e követelés eredeti jogosultja, azaz a hitelező a kártérítési követelés tekintetében nem a felperes jogelődei, hanem épp ellenkezőleg: olyan személyek, akik a felperes esetleges káráért az alperessel egyetemlegesen maguk is kötelesek helytállni, ezen személyek magatartása tehát a felperes kártérítési igényének elévülését egyáltalán nem befolyásolta.

[39] Mivel a kártérítés a kár bekövetkezésekor nyomban esedékessé válik (1959. évi Ptk. 360. §-ának (1) bekezdése), az elsőfokú bíróság helyesen vizsgálta meg, hogy a felperes keresettel érintett kára mikor következett be. Ennek során logikusan és okszerűen következtetett arra, hogy az a kár, amely a felperest abból eredően érte, hogy az adós elleni elévült követelést nem tudta állami kényszer útján érvényesíteni, akkor következett be, amikor e követelést a felperes 2017. május 29-én megszerezte, hiszen az már ekkor sem volt végrehajtható. Az, hogy az adós elleni követelés ténylegesen mikor és mely okból évült el, a felperes kártérítési igényének elévülését – az ítélet [37] pontjában kifejtett okok miatt – nem befolyásolja. Mivel pedig a felperes a keresetét az engedményezési szerződés megkötésétől számított 5 éven belül előterjesztette, ez a kárigénye nem évült el.

[40] Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontjával is, hogy a végrehajtási perben a felperes terhére rótt tartozásokból eredő kár akkor következik be, amikor a felperes az állam részére járó illetéket, az adósnak fizetendő perköltséget és a saját jogi képviselője felé fennálló díjtartozását legalább részben megfizeti (EBH2006.1425., Kúria Pfv.V.22.189/2017/5.). Ahogy arra a Kúria legutóbb a Gfv.VI.30.304/2021/6. számú

részítéletének [46] pontjában rámutatott: „...a tartozás önmagában – teljesítés hiányában – nem tekinthető kárnak, nem felel meg az 1959. évi Ptk. 355. §-ának (1) bekezdése szerinti kárfogalomnak. (...) Amennyiben egy nem vitatott vagy nem vitatható tartozás tényét önmagában tényleges kárként fogadnánk el, ami kártérítési igényt alapoz meg, ez arra vezetne, hogy a „károkozó” kötelezhető lenne annak a „károsult” részére történő megfizetésére abban az esetben is, ha a „károsult” a tartozását a harmadik személy felé soha nem teljesíti, azt továbbra is a könyveiben tartaná nyilván passzívumként.” Az a tény tehát, hogy a felperes nem állította, így nem is igazolta, hogy a megtéríteni kért tartozásait a jogosultak részére már megfizette, azt jelenti, hogy az ebből eredő kára még nem következett be, így a kártérítési igénye még nem vált esedékessé, ez pedig az alperes elévülési kifogását ebben a körben is alaptalanná tette.

[41] E gondolatmenetből ugyanakkor egyértelműen levezethető az is, hogy a felperes alap nélkül kérte a végrehajtás megszüntetési perrel összefüggésben keletkezett tartozásaiból eredő kárának megtérítését, hiszen nem bizonyította, hogy e tartozásokat már megfizette, így nem igazolta a kárának bekövetkezését. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság ebben a körben jogszerűen utasította el a keresetet, így a felperes fellebbezése nem foghatott helyt. Mindez ugyanakkor azt is jelenti, hogy kár hiányában nem volt szükség az okozati összefüggés vizsgálatára, ezért az ítéltábla mellőzte az elsőfokú ítéletből azt az érvelést, amely szerint a végrehajtási perrel összefüggő tartozások nincsenek okozati összefüggésben az alperes jogelődjének jogellenes és felróható magatartásával. Emiatt érdemben nem kellett foglalkozni a felek által a másodfokú eljárás során e körben előadott szükségtelen hivatkozásokkal sem.

[42] Alaptalan volt az alperes azon fellebbezési érvelése is, amely szerint a felperes az őt ért kárt rendes jogorvoslat: végrehajtási kifogás útján elháríthatta volna. Ahogy azt az ítéltábla az ítélet [37] pontjában már kifejtette: a felperes a kártérítési követelését – az adós elleni követeléstől eltérően – nem engedményezés útján szerezte meg, azt tehát nem származékos jogszerzőként, hanem a kárigény eredeti jogosultjaként érvényesíthette az alperessel szemben, ezért ezen igény tekintetében a felperesnek nincsenek jogelődei. Erre tekintettel nem értékelhetőek a felperes terhén az adós elleni követelés eredeti jogosultjának: a hitelezőnek és e követelés engedményezési láncában részt vevő további személyeknek a mulasztásai. Ezért az elsőfokú bíróság helyesen járt el akkor, amikor kizárólag azt vizsgálta, hogy a felperes elháríthatta volna-e az őt ért kárt végrehajtási kifogás útján, ennek eredményeként pedig okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy nem. A felperes ugyanis ezzel a rendes jogorvoslati eszközzel legkorábban akkor élhetett volna, amikor a végrehajtást foganatosító bíróság megállapította, hogy a végrehajtást kérő jogutódja ő lett. Ekkorra azonban már bekövetkezett az a kára, amely az adós elleni követelés elévüléséből eredt, hiszen ez a követelés már akkor sem volt állami kényszer útján behajtható, amikor azt a felperes megszerezte, így ezt a kárt végrehajtási kifogás útján nem háríthatta el.

[43] Ugyanezen okok miatt nem foghatott helyt az alperes azon fellebbezési érvelése sem, amely szerint a kártérítési igény tekintetében a felperes terhén kell értékelni azt, hogy az adós elleni követelés eredeti jogosultja: a hitelező nem előlegezte meg a végrehajtási költségeket. A hitelező ugyanis a kárigény tekintetében nem a felperes jogelődje, így az általa elkövetett mulasztásokat nem lehet a felperes kárelhárítási kötelezettségének megszegéseként értékelni.

[44] Alaptalannak bizonyult a felperes fellebbezésének azon része is, amelyben azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság elutasította az adós elleni követelés behajthatatlansága folytán elmaradt vagyoni előny megtérítése iránti keresetét. Ahogy azt az elsőfokú ítélet is helyesen tartalmazza: a felperes kizárólag akkor követelhetné volna ezen elmaradt vagyoni előny megtérítését, ha igazolja, hogy e vagyoni előnyhöz – elévülés hiányában – bizonyosan hozzájutott volna. Ennek bizonyítása – a felperes fellebbezési érvelésével szemben – nem volt lehetetlen, hiszen azt kellett volna csupán igazolnia, hogy az adós volt olyan jövedelme

vagy vagyontárgya, amelyből a követelése vagy annak egy része észszerű időn belül megtérült volna. E körben azonban – az elsőfokú bíróság anyagi pervezetése ellenére – nem terjesztett elő bizonyítékot vagy bizonyítási indítványt (17. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldala), a rendelkezésre álló adatok pedig a felperes állítását nem igazolták. Épp ellenkezőleg: az a tény, hogy a felperes kifejezetten bizonytalan követelésként vásárolta meg az adóssal szembeni követelést, azt jelenti, hogy maga is számolt azzal, hogy az részben vagy egészben nem fog megtérülni. Mindezt az is alátámasztja, hogy a végrehajtás során 15 év alatt csupán 694 514 forint folyt be a végrehajtóhoz, amely kizárólag a végrehajtási költségeket fedezte, a követelés tőke- és kamatrészéből tehát semmi sem térült meg. Erre tekintettel a felperes nem bizonyította, hogy elévülés hiányában az adós követeléséből bármiféle vagyoni előnyhöz jutott volna, így – igazolt kár hiányában – a keresete ebben a körben sem volt alapos.

[45] Az alperes a fellebbezési ellenkérelemben helyesen utalt arra, hogy a felperes a fellebbezésének kiegészítésében megváltoztatta a keresetét, hiszen immáron általános kártérítésként kérte az adós elleni követelésének elévüléséből eredő elmaradt vagyoni előny megtérítését, vagyis a korábbi jogállításhoz képest eltérő érvényesíteni kívánt jogot állított [Pp. 7. §-a (1) bekezdése 12. pontjának a) alpontja]. Ezen keresetváltoztatásra azonban a Pp. 373. §-ának (1) bekezdése alapján nem volt lehetősége. Erre tekintettel az ítéltábla a felperes meg nem engedett keresetváltoztatását és az ahhoz kapcsolódó tényállításait nem vehette figyelembe.

[46] Megjegyzi az ítéltábla, hogy a felperes általános kártérítésre alapított keresete akkor sem lett volna alapos, ha azt érdemben elbírálhatta volna. Ennek oka az, hogy a felperes – az ítélet [43] pontjában írt okok miatt – nem csupán a kárának mértékét, hanem annak bekövetkezését sem igazolta, annak ellenére, hogy ennek bizonyítása – elméletileg – nem volt lehetetlen. A sikeres bizonyítást pedig kizárólag az akadályozta meg, hogy a felperes nem terjesztett elő bizonyítékokat és indítványokat arra vonatkozóan, hogy az adósnak volt olyan jövedelme vagy vagyontárgya, amelyből a követelés észszerű időn belül behajtható lett volna. E bizonyítékok és indítványok benyújtásának elmulasztását pedig az általános kártérítésre alapított hivatkozással nem lehet orvosolni.

[47] A kifejtett okok miatt az ítéltábla elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján – az indokolása [21] pontjának 8. mondatát érintő körben – részben megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

[48] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért köteles az ennek folytán feljegyzett fellebbezési illeték és az alperes ezzel kapcsolatos másodfokú perköltségének megfizetésére [Pp. 83. §-ának (1) bekezdése, 102. §-ának (1) bekezdése]. Az alperes e körben a jogi képviselőjének munkadíját számította fel, amelynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2), (5) és (6) bekezdései alapján 250 000 forintban állapította meg, figyelembe vette ugyanis, hogy az alperes jogi képviselője ugyan hosszabb tartamú fellebbezési ellenkérelmet terjesztett elő, de abban nagyjából megismételte az elsőfokú eljárás során előadott érveit, így az általa kifejtett tevékenységgel és a fellebbezési perértékkel ez a díjazás állt arányban. Erre felszámította az ügyvédi tevékenységet terhelő általános forgalmi adót, így az alperest 317 500 forint jogi képviselői munkadíj illette meg.

[49] Az alperes indokolást érintő, meg nem határozható perértékű fellebbezése túlnyomórészt szintén eredménytelen maradt, ezért e körben a felperes lényegében teljes pernyertes lett. Erre tekintettel az alperes köteles a fellebbezése folytán feljegyzett illetéknek és a felperes e körben felmerült másodfokú perköltségének a megfizetésére [Pp. 83. §-ának (1) bekezdése, 102. §-ának (1) bekezdése]. A felperes a jogi képviselőjének munkadíját számította fel, amelynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (3) és (5) bekezdései

alapján 10 000 forintban állapította meg és arra a jogi képviselő alanyi adómentessége folytán nem számított fel általános forgalmi adót.

[50] Az egymással szemben fennálló perköltség-igények összevezetése után az ítéltábla a felperest kötelezte 307 500 forint másodfokú perköltség alperes részére történő megfizetésére.

Debrecen, 2022. április 14.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. előadó bíró,
Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró